

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1323/2024
12.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Лазаревић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Манчев, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8847/2019 од 06.05.2022. године, у седници одржаној 12.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8847/2019 од 06.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8847/2019 од 06.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1744/16 од 01.03.2018. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе од 27.04.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износе као у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка од 56.346,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 8847/2019 од 06.05.2022. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20 и 10/23 – други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је стицање без основа због коришћења непокретности у сувласништву тужиоца без правног основа. Врховни суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, с обзиром на то да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а указивањем да тужиоцу припада накнада за коришћење непокретности јер је тужена несавесно поступала у коришћењу спорног стана, тако што је између осталог омогућила свом оцу да буде у државини спорне непокретности, заправо се оспорава утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка нису дозвољен ревизијски разлог. Правноснажне пресуде које су достављене уз ревизију не указују нужно на другачији правни став, имајући у виду да одлука у споровима са оваквим захтевом зависи од чињеничног стања сваког конкретног спора.

Из изнетих разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари ради стицања без основа поднета је 27.04.2016. године, вредност предмета спора је 76.875,00 динара. У поднеску од 27.04.2017. године тужилац је преиначио тужбу и као вредност предмета спора означио износ од 285.627,61 динара.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић